

tage, at de i Høiesterets Skrivelse (Bilag 1) berørte undertiden forekommende Mangler i det Væsentlige ville kunne tilfredsstillende afhjælpes ved en ministeriel Tilkjendegivelse af, at der tilkommer Sagsførerne ved Høiesteret en Ret til at kræve de nævnte Oplysninger, hvad efter Justitsministerens ovenfor citerede Anskuelse kun synes at ville være en Indstærkelse af en alt bestaaende Ordning. Det kan i denne Forbindelse endnu bemærkes, at den korrigerende og supplerende Virksomhed, som Overretterne udøve med Hensyn til Justitsfagers Oplysning, hvor disse først have været for en Overret, ikke synes i alle Tilfælde at være fuldkommen tilfredsstillende, navnlig ikke i saadanne næppe særdeles sjældent forekommende, hvor Advokaterne alligevel finde sig foranledigede til paa den anførte Maade at begjære nye Oplysninger. 1881

Naar Lovforslaget ifølge den som Bilag 2 høstrakte Skrivelse af 8de Mai 1888 fra Amtmanden paa Bornholm har været forelagt Bornholms Amtsraad, og dette i denne Anledning har udtalt, „at Forudsætningerne for de for Bornholm særlig gjældende Retregler angaaende Appellinstantserne i det Væsentlige ikke længere ere til Stede“, kan Udvalget i Genhold til det tidligere ovenfor Anførte ikke heri være enig med Amtsraadet, hvad civile Sager angaar. Det Samme gjælder for Flertallets Vedkommende tilbels ogsaa med Hensyn til Justitsfager, navnlig Arrestantsfager, idet dette ikke tror, at der kan ses bort fra, at Overrettens Indskydelse som Melleminstants vil have til Følge i de af disse Sager, der dog naae op til Høiesteret, en Forlængelse af Varetægtsarresten til Ulempe for Arrestanterne og til Forøgelse af Delikventomkostningerne.

I Betragtning af det Anførte og af, at der efter de fra Bornholm valgte tvende Udvalgsmedlemmers Opfattelse i vide Kredse paa Den herfter megen Stemning imod Lovforslaget, stiller Flertallet (Blem, Dam, Fogtmann, Beth) følgende Forslag til en Dagsorden:

Udvalgenes Betænkninger.

„Det Folkethinget udtaler, at en ministeriel Tilkjendegivelse af, at der tilkommer Sagsførerne ved Høiesteret en Ret til af Underdommerne at kræve Justitsfager nærmere oplyste, maa antages for Tiden paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade at afhjælpe forekommende Mangler ved flige Sagers Behandling i de foregaaende Instanser, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Mindretallet (Brockenhuus-Schack) er i Modsetning til Flertallet af den Anskuelse, at det ikke alene er ubetænkeligt, men at overveiende Grunde tale for, at de særlige Regler, der nu gjælde for Paaante af offentlige Sager, og som bestaa deri, at alle Justitsfager indstævnes umiddelbart fra Underretten til Høiesteret, ophæves, og at de samme Regler, der gjælde for det øvrige Land, faae Anvendelse paa Bornholm. Det fremgaar nemlig af Høiesterets Skrivelse til Justitsministeriet af 24de November 1887, at det nu ikke er saa ganske sjældent Tilfældet, at en bornholmsk Justitsfag forelægges Høiesteret i en Skikkelse, der lader føle Savnet af den korrigerende og supplerende Virksomhed, der i andre Justitsfager udøves af Overretten, og har Høiesteret tilige henledet Justitsministeriets Opmærksomhed paa, at den Ret, som Høiesterets sagsførerne have til af Underdommerne at kræve Justitsfagen nærmere oplyst, ikke tilfulde kan erstatte en overordnet Domstols omhyggelige Prøvelse af den hele Underretsbehandling og Dom, ligesom det efter Høiesterets Formening er forbundet med store Ulemper at standse en Sag for at tilvejebringe yderligere Oplysninger, naar den først engang er bragt frem for Høiesteret.

Mindretallet formener, at der er al Grund til at tage et væsentligt Hensyn til Landets høieste Domstols Udtalelse i denne Henseende, og det forekommer Mindretallet, at ganske anderledes fylldige nye Oplysninger kunne tilvejebringes, naar Overretten ved et